

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ
«**ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ**»

ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΝΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

www.agioiapistoloi.gr e-mail: agioi.apostoloi@gmail.com

τηλ. 210 8027738

ΚΥΡΙΑΚΗ 18 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2015. ΤΩΝ ΔΕΚΑ ΛΕΠΡΩΝ.

Αθανασίου και Κυρίλλου Πατριάρχων Αλεξανδρείας.

Έτος 8^ο Τεύχος 330

Άγιοι Αθανάσιος και Κύριλλος Πατριάρχες Αλεξανδρείας

Σήμερα, η Αγία μας Ορθόδοξος Εκκλησία, αλλά πολύ περισσότερο το Ελληνορθόδοξο μας Πατριαρχείο Αλεξανδρείας και πάσης Αφρικής, γιορτάζει την μνήμη δύο μεγάλων Πατριαρχών που χρημάτισαν Προκαθήμενοι και στόλισαν και δόξασαν τον Αποστολικό Θρόνο του Ευαγγελιστή Μάρκου όχι μόνον με τον άγιο βίο τους, αλλά και με την υπεράσπιση της Ορθοδόξου Διδασκαλίας.

Ο πρώτος, ο Άγιος Αθανάσιος έζησε κατά τον 3ο αιώνα και αντιμετώπισε την αίρεση του Αρείου, ο οποίος με την εσφαλμένη διδασκαλία του στράφηκε εναντίον της θεότητας του Κυρίου μας Χριστού και δίδαξε ότι «υπήρχε χρόνος όπου ο Υιός δεν υπήρχε» και ότι ο Χριστός δεν είναι «ομοούσιος», δηλαδή όμοιος στην ουσία με τον Θεό Πατέρα, αλλά «ομοιούσιος», δηλαδή κάτι που μοιάζει προς την ουσία του Πατέρα. Η αιρετική αυτή διδασκαλία προκάλεσε μεγάλη ταραχή στους κόλπους της Βκκλησίας και δημιούργησε την αίρεση του Αρειανισμού.

Η Ορθόδοξος Εκκλησία αντιμετώπισε το σοβαρό και ουσιαστικό αυτό πρόβλημα. Πατριάρχης Αλεξανδρείας της εποχής ήταν ο Άγιος Πέτρος που είδε το εξής όραμα: Ενώ στεκόταν μπροστά στην Αγία Τράπεζα του εμφανίσθηκε ο Χριστός με ξεσχισμένα ρούχα. Απορώντας για το απρεπές της ενδυμασίας ρώτησε: «Κύριε, ποιος σου έσχισε τα ρούχα;» Ο Κύριος του απήντησε: «Ο Άρειος»!

Ο Άγιος Πέτρος συγκάλεσε Σύνοδο στην Αλεξάνδρεια και καταδίκασε τον Άρειο και την διδασκαλία του ως ξένη προς την Ορθοδοξία. Ο Άρειος όμως συνέχισε να διδάσκει την πλάνη του και προκάλεσε μεγάλη αναστάτωση. Αυτοκράτορας της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας ήταν τότε ο Μέγας Κωνσταντίνος που επιθυμούσε ειρήνη σ' όλη την Αυτοκρατορία. Βλέποντας την μεγάλη ταραχή και αναστάτωση που προκάλεσε το Τριαδολογικό αυτό ζήτημα, συγκάλεσε την 1η Οικουμενική Σύνοδο στη Νίκαια της Βιθυνίας το 325. Στη Σύνοδο αυτή έλαβαν μέρος 318 Θεοφόροι Πατέρες, αλλά απ' όλους διακρίθηκε ο σημερινός εορταζόμενος Μέγας Αθανάσιος.

Ο Μέγας Αθανάσιος υπεραμύνθηκε της θεότητας του Χριστού και κήρυξε ότι ο Υιός του Θεού είναι «ομοούσιος» στην ουσία της θεότητας με τον Θεό Πατέρα. Διακήρυξε τον Χριστό τέλειο Θεό, ίσο προς τον Πατέρα, όπως είναι το Φως από το Φως, έτσι και ο Υιός είναι Θεός Αληθινός από Θεό Αληθινό,

γεννηθέντα από τον Πατέρα πριν από τον υλικό χρόνο. Τόνισε δε ότι η γέννηση του Υιού από τον Πατέρα δεν είναι δημιουργία, όπως στην περίπτωση της δημιουργίας των αγγέλων, ή γέννηση όπως στην περίπτωση των γεννήσεων των ανθρώπων, αλλά η εκ του Πατέρα γέννηση του Υιού είναι αποκλειστικά τρόπος ύπαρξης Του μέσα στη Μια Θεότητα, η Ουσία της οποίας είναι μία και η αυτή και στα τρία Πρόσωπα της Αγίας Τριάδος.

Ο Άγιος Αθανάσιος για πολλά χρόνια υπέστη διωγμούς, συκοφαντίες και πολλές εξορίες μόνον και μόνον γιατί υπερασπίστηκε την αλήθεια της ορθής Διδασκαλίας του Ευαγγελίου και κράτησε ανόθευτη την Αποστολική Παράδοση.

Ο δεύτερος εορταζόμενος Άγιος Κύριλλος έζησε τον 5ο αιώνα και αντιμετώπισε το Χριστολογικό ζήτημα των δύο φύσεων του Χριστού. Οι διδασκαλίες του Πατριάρχη Νεστορίου και του Αρχιμανδρίτη Ευτυχή προκάλεσαν την αίρεση του Μονοφυσιτισμού. Σύμφωνα μ' αυτές ο ενανθρωπίσας Υιός του Θεού έχει μόνον μία Φύση μετά την σάρκωση. Νέα προβλήματα προκλήθηκαν που δίχασαν ξανά την Εκκλησία. Οι Ορθόδοξοι αντίθετα προς την διδασκαλία των Μονοφυσιτών διακήρυτταν ότι ο Χριστός έχει δύο τέλειες Φύσεις και μετά την σάρκωση, Θεία και ανθρώπινη, που είναι ενωμένες υποστατικά στη μία Υπόσταση ή Πρόσωπο του Ιησού Χριστού. Η κάθε Φύση διατηρεί τα ίδια ιδιώματά της χωρίς να καταργεί ή να καταστρέφει την άλλη. Μένουν ενωμένες, ασύγχιστες και αχώριστες και ούτε η θεότητα μεταβλήθηκε σε ανθρωπότητα, ούτε η ανθρωπότητα σε θεότητα, αλλά η κάθε μία διατηρεί τα ίδια τους ιδιώματα και μένουν ενωμένες στη μία Υπόσταση ή Πρόσωπο του Κυρίου Ιησού Χριστού ακόμη και μετά την ενσάρκωση. Την αίρεση του Μονοφυσιτισμού καταδίκασε η 4η Οικουμενική Σύνοδος της Εφέσου το 451.

Και στις δύο ανώτερες περιπτώσεις η Ορθόδοξος διδασκαλία βασίστηκε πάνω στην Αποστολική Παράδοση που μεταβιβάστηκε από γενεά σε γενεά μέχρι των ημερών μας. Οι Θεοφόροι Πατέρες της Ορθοδόξου μας Εκκλησίας διακήρυξαν την ορθή διδασκαλία περί του Χριστού.

Ο Κύριος και Σωτήρας μας θεμελίωσε Μία Εκκλησία. Έδωσε την διδασκαλία Του στους Αγίους Αποστόλους και τους παρήγγειλε να πορευθούν και να κάμουν μαθητές απ' όλα τα έθνη, βαπτίζοντάς τους στο όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος, διδάσκοντας τους να τηρούν κάθε τι που Εκείνος δίδαξε (Ματθ. 28:19). Όμως πολλές φορές τους προειδοποίησε ότι θα εμφανιστούν «ψευδοπροφήτες» και «ψευδόχριστοι» που θα επιδιώξουν να αποσπάσουν τους μαθητές από την κανονική Του Εκκλησία (Ματθ. 24:24). Μίλησε ότι αυτοί οι πλάνοι θα τελέσουν σημεία και μεγάλα θαύματα (Ματθ. 24:24), αλλά ο μοναδικός σκοπός τους θα είναι να παραπλανήσουν, εάν είναι δυνατόν και τους εκλεκτούς (Ματθ. 24:24).

Ο Απόστολος Παύλος μας προειδοποιεί, ότι δεν πρέπει να παρασυρόμαστε εξ αιτίας περιέργων διδασκαλιών που δεν έχουν ρίζες στην Αποστολική Παράδοση (Εβρ. 13:9). Προειδοποιεί όλους τους Χριστιανούς κάθε εποχής, να προσέχουν από τους αιρετικούς και να μη δίδουν προσοχή στις αιρετικές διδασκαλίες που είναι αντίθετες προς την Αποστολική Παράδοση. Γι' αυτό προτρέπει να στεκόμαστε σταθεροί και να κρατάμε τις Παραδόσεις που παραλάβαμε είτε από την διδασκαλία του προφορικού λόγου, είτε από τις επιστολές των Αποστόλων (Β' Θεσσ. 2:15).

Αγαπημένοι μου φίλοι και εν Χριστώ αδελφοί,

Πολλές φορές διερωτόμαστε: Γιατί δίδομε τόση σημασία στη διδασκαλία της Ορθόδοξου Εκκλησίας; Η απάντηση είναι ότι η Ορθόδοξος Εκκλησία διατήρησε ανόθευτη την αλήθεια της Χριστιανικής Πίστεως μέσα από την Διδασκαλία και Παράδοσή Της. Η Ορθόδοξος Εκκλησία είναι η μόνη ορθή Εκκλησία της Καινής Διαθήκης που ο Κύριος θεμελίωσε. Μέσα στην Ορθόδοξο Εκκλησία ο άνθρωπος βρίσκει και πραγματώνει την σωτηρία του που του προσφέρει ο Χριστός. Μέσα στην Ορθόδοξο Εκκλησία ο άνθρωπος γίνεται μέλος της Βασιλείας του Θεού και η ύπαρξη των Αγίων αυτό ακριβώς αποδεικνύει, ότι ο άνθρωπος σώζεται. Εκτός Εκκλησίας δεν υπάρχει ούτε αγιασμός, ούτε σωτηρία.

Σήμερα, η Ορθόδοξος μας Εκκλησία εορτάζει την μνήμη των Αγίων Αθανασίου και Κυρίλλου Πατριαρχών Αλεξανδρείας. Ας τους ακολουθήσουμε. Ας τους μιμηθούμε, γιατί η μίμηση της ζωής ενός Αγίου είναι η μεγαλύτερη τιμή που μπορούμε να του προσφέρουμε.

Του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Αντινόης κ.κ. Παντελεήμονα

Πνευματική Παρακαταθήκη του Γέροντα Παΐσιου

Ο Γέρον Παΐσιος ήταν ένας πολύ απλός άνθρωπος, ο οποίος πίστευε στο λόγο του ευαγγελίου κάνοντας τρόπο ζωής τον μοναστικό βίο και τις διδαχές της ορθόδοξης ασκητικής παράδοσης. Παρότι οι εγκύκλιες γνώσεις του, περιορίζονταν σε γνώσεις δημοτικού, ξεχώριζε για την «χαριτωμένη» απλότητά του και την έντονη αγωνία που τον διακατείχε για την βοήθεια των συνανθρώπων του, που αναζητούσαν ένα πνευματικό καθοδηγητή. Ο ίδιος αποτελούσε παράδειγμα ανθρώπου αφιερωμένου στον Θεό, αφαιρώντας τις προσωπικές επιδιώξεις και τα προσωπικά θελήματα. Η υπακοή, η άσκηση, η ταπείνωση, η ευσέβεια, το φιλότιμο και πάνω από όλα η αγάπη και η μακροθυμία ήταν ο τρόπος ζωής για τον ίδιο. Οι χαριτωμένες διδαχές του, αποτελούσαν ευαγγελική όαση σε όσους αποζητούσαν ένα λόγο παρηγορίας και παραμυθίας στους λογής ταλαιπωρημένους ανθρώπους που το επισκέπτονταν.

Διδαχές

- **Λογισμοί:** Μεγάλο βάρος έδινε στον λογισμό ο Γέροντας. Πάντα ανέφερε ότι όλα ξεκινούν από τους καλούς λογισμούς, οι οποίοι αποδιώκουν τους κακούς. Να σκεπτόμαστε θετικά για τον συνάνθρωπο και όχι αρνητικά, γιατί αλλιώς εισέρχεται η πονηριά στον άνθρωπο και η ισχυρογνωμοσύνη. Μάλιστα ανέφερε να μην εμπιστευόμαστε και τους δικούς μας λογισμούς και να δίνουμε χώρο στο θέλημα του Θεού, γιατί όποιος κάνει κάτι τέτοιο βγαίνει πάντα κερδισμένος.

- **Φιλότητιμο:** Ο Γέροντας διαρκώς ανέφερε ότι οι άνθρωποι πρέπει να έχουν και αρχοντική αγάπη. «Ότι προσφέρουμε ή κάνουμε», έλεγε «πρέπει να γίνεται φιλότιμα και όχι αναγκαστικά και συμφεροντολογικά. Να μην ακολουθούμε από φόβο αλλά να έχουμε θέληση και καλή προαίρεση, όπως και ο Χριστός όταν ήρθε σε αυτόν τον κόσμο».
- **Θεία Δικαιοσύνη:** Ανέφερε διαρκώς πως αν ο άνθρωπος θέλει να ομοιάσει στους Αγίους πρέπει να εφαρμόζει την **Θεία δικαιοσύνη** και όχι την ανθρώπινη. Η ανθρώπινη δικαιοσύνη κατά τον Γέροντα είναι τυφλή και υπάρχει για να αποτρέπει τους κακούς και πονηρούς ανθρώπους. Η **Θεία δικαιοσύνη** όμως στοχεύει να εξυπηρετεί τον αδύναμο άνθρωπο και αυτούς που έχουν ανάγκη. Όταν εφαρμόζουμε την Θεϊκή δικαιοσύνη τότε αποφεύγουμε τις έριδες, τις κατακρίσεις και τις διαφορές με τους συνανθρώπους μας.
- **Θεία Πρόνοια:** Η **Θεία πρόνοια** είναι ανεξιχνίαστη και ανεξερεύνητη, στοχεύει στη σωτηρία του ανθρώπου και την αιώνια ζωή. Ελεσήμενε πως δεν πρέπει συνέχεια να μεριμνούμε για τα «βιοτικά» πράγματα, γιατί ο Θεός προνοεί έτσι ώστε να μας δίνει αυτό που ποθούμε, πολλές φορές πριν καν το ζητήσουμε, αρκεί το μυαλό μας να βρίσκεται σε Αυτόν και να προσευχόμαστε. Όταν συμβαίνει κάτι άσχημο σε κάποιον είναι παραχώρηση από το Θεό και όχι σταλμένο από αυτόν, έτσι ώστε να εκπαιδεύσει του ανθρώπους ένεκα της οικονομίας Του.
- **Ταπείνωση:** Η **ταπείνωση** για το γέροντα ήταν το θεμελιώδες στοιχείο της σωτηρίας του ανθρώπου και γενικότερα το στοιχείο το οποίο επιφέρει τις καλές σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων. Ανέφερε μάλιστα ότι ο Θεός «αδυνατεί» να βοηθήσει όταν ο άνθρωπος δεν ταπεινώνεται και προσπαθεί τότε με κάθε τρόπο να επιφέρει την ταπείνωση, μέσω των παθών. Χωρίς ταπείνωση, συνέχιζε «δεν επέρχεται η **Θεία Χάρις**, κλείνουμε την καρδιά μας από το Χριστό και ότι αρχικά κερδίζουμε γρήγορα το ξαναχάνουμε».
- **Υπακοή:** Η πλήρης υπακοή, σύμφωνα με το γέροντα επιφέρει την ταπείνωση που είναι η αρχή όλων των καλών. «Να υπακούμε και όταν αδικούμαστε, γιατί ο Θεός ανταποδίδει την υπομονή στην αδικία» συχνά έλεγε. «Σήμερα όλοι είναι ανυπόμονοι, οι υπομονετικοί όμως σύμφωνα με το Χριστό θα κερδίσουν την βασιλεία των ουρανών» κατέληγε.
- **Προφητείες:** Ο Γέροντας πραγματοποίησε και αρκετές [προφητείες](#). Δυστυχώς όμως πολλοί κατηλεύονταν τις διδαχές του γέροντος, λέγοντας πολλά πράγματα, είτε για ίδιον όφελος, είτε για εθνικά φρονήματα, που ο ίδιος ποτέ δεν ανέφερε, κάτι που τον λυπούσε ενώ ήταν ήδη εν ζωή. Οι περισσότερες από αυτές αφορούσαν τα τεκταινόμενα που έχουν να κάνουν με τη [Κωνσταντινούπολη](#), επεξηγήσεις πάνω στις προφητείες του [Κοσμά του Αιτωλού](#) αλλά και περι [Αντιχρίστου](#).